

Arrest

nr. 193 929 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 april 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een "ander" familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Spaanse nicht. Op 8 juli 2016 wordt deze aanvraag geweigerd (bijlage 20).

1.3. Op 9 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde dag treft de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen werden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2017.

1.4. Op 29 april 2017 treft de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekster dient tegen deze akte een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 193 928 van 19 oktober 2017 wordt de beslissing houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, die vervat zit in de voornoemde bijlage 13septies, vernietigd.

1.5. Nog op 29 april 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 29 april 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de mevrouw:

naam: E. B.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal,

PV nr. : AN.12.LB.052966/2017 van de politie Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2017.

Gezien het bedrieglijk van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is voor deze reden dat hem een inreisverbod wordt toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen en in , het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Bovendien het feit dat de neef van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen

van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)"■

Het inreisverbod wordt gemotiveerd door verwijzing naar de bijlage 13septies:

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal;

PV nr.: AN. 12.LB.052966/2017 van de politie Antwerpen.

Betrokkene heeft ongevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2017.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoekster verwijst naar het feit dat haar wél een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, getuige daarvan de toevoeging op de bijlage 13septies (bijlage 2), "Een nieuwe termijn van 03/05/2017 tot 01/06/2017 om middernacht wordt 7742789 E. B. S. toegestaan om het grondgebied te verlaten".

De motiveringsplicht lijkt geschonden. Het enige motief, genomen van artikel 74/11 §1 eerste lid, 1°, is niet langer geldig. De Staatssecretaris had bij het toestaan van een termijn om het grondgebied te verlaten tevens het inreisverbod moeten intrekken.

De bestreden beslissing getuigt van onzorgvuldig handelen van de overheid. Door het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek erkent de Staatssecretaris dat de middelen ontwikkeld in het beroep tegen de 13septies; tevens hieronder herhaald, met name schending van het hoorrecht en van artikel 3 en 8 EVRM terecht worden aangewend."

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster betoogt dat haar wel degelijk een termijn voor vertrek werd toegestaan. Om die reden had het inreisverbod moeten ingetrokken worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster in vrijheid werd gesteld bij beslissing dd. 3 mei 2017 omwille van dringende medische redenen voor een duur van 30 dagen. Deze uitzonderlijke gunstmaatregel berokkent verzoekster geen enkel nadeel, zodat zij geen belang heeft bij deze grief.

Het middel is bij gebrek aan belang onontvankelijk.

Ondergeschikt heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De bestreden beslissing motiveert het inreisverbod van drie jaar op basis van enerzijds het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek, maar anderzijds op basis het gegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. Deze motieven kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing.

Aangezien de loutere vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel volstaat om de bestreden beslissing te schragen is de motivering mbt de termijn voor vrijwillig vertrek overtollig waarbij kritiek daarop geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel (zie ook RVV 181 369 dd. 27 januari 2017).

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet beslist om de verzoekster een inreisverbod op te leggen. Hoewel de verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat tevens melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24 januari 2017, dient er op te worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg vindt de beslissing tot afgifte van het bestreden inreisverbod haar enkele juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en kan deze juridische grondslag, alsook de feitelijke grondslag dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, geenszins als overtollig worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier en staat het buiten betwisting dat de verzoekster bij beslissing van 3 mei 2017 in vrijheid werd gesteld en dat inzake het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2017, bevel dat oorspronkelijk voorzag in de afwezigheid van enige termijn voor vrijwillig vertrek, op de bijlage 13septies een beslissing werd aangebracht waarbij aan de verzoekster alsnog een termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend tot 1 juni 2017. Het blijkt dan ook dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, impliciet doch zeker werd ingetrokken door de beslissing van 3 mei 2017 waarbij wel een termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend. Het bestreden inreisverbod, dat gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 29 april 2017 en dat haar enkele juridische grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, hetgeen enkel de situatie behelst dat geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan, is zodoende zonder haar enige en noodzakelijke juridische grondslag gevallen. Bijgevolg is het aangewezen om deze beslissing met het oog op de rechtszekerheid te vernietigen.

Waar de verweerder in zijn nota terecht stelt dat de verzoekster geen nadeel heeft van de gunstmaatregel om haar om dringende medische redenen vrij te stellen voor een duur van dertig dagen, merkt de Raad op dat niet de beslissing tot vrijstelling maar het aan de verzoekster opgelegde inreisverbod het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep. Dit inreisverbod berokkent de verzoekster ontegensprekelijk een nadeel, aangezien het haar verbiedt om gedurende drie jaar binnen te komen en te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten. Het eerste middel kan wel degelijk tot de nietigverklaring van dit inreisverbod leiden en is dus van aard dit nadeel weg te nemen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoekster geen belang zou hebben bij haar grief.

Bijkomend wijst de Raad er op dat het thans bestreden inreisverbod uitdrukkelijk stelt *“De beslissing tot verwijdering van 29/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Er is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr.

227.898). Nu de beslissing tot verwijdering van 29 april 2017, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 193 928 van 19 oktober 2017, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen door middel van een vernietiging.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE